

Reisverslag van het “Rondje Slowakije”

Eind augustus – Medio September

De voorbereidingen in de aanloop naar de najaarsreis 2015 liepen niet bepaald vlekkeloos. Maar liefst vier equipes, waaronder de assistent reisleiders, moesten al voor vertrek om medische redenen afhaken. Een tegenvaller van jewelste, niet in het minst voor de betrokkenen zelf maar ook voor de reisleiding, die met kunst en vliegwerk de groep zo compleet mogelijk probeerde te houden. En zoals zo vaak bij een moeilijke start, kwam het uiteindelijk allemaal op zijn pootjes terecht. Hoewel niet helemaal, want Wally Joossink kneusde vlak voor vertrek nog haar enkel en heeft de hele reis hobbelend in een riant scootmobieltje meegemaakt. Het was soms net de Koningin van Lombardije.

Enfin op zaterdag 22 augustus tijdens het welkomstdiner op camping Plötzky bij Magdeburg aan de Elbe, telden we 15 equipes, 11 caravans en vier campers, in totaal 29 personen. Een bont gezelschap. Een aantal oude rotten binnen de club, wat nieuwelingen, een alleenstaande. Maar ook een groep verdwaalde Limburgers, die als een enclave tussen de Tukkers door laveerden. Het “Rondje Slowakije” is een initiatief van drie Nederlandse Campingeigenaren, die met elkaar gemeen hebben dat ze in

afgelegen natuurgebieden in het Zuiden van Slowakije, dicht tegen de grens met Hongarije zijn gelegen, ver van de bewoonde wereld. Echt iets dus voor natuurliefhebbers en wandelaars.

Nu ligt Slowakije niet bepaald naast de deur

- met een afstand van 1300 kilometer ben je eerder aan de Mediterrane dan in Kosice - dus er moesten eerst flink wat kilometers gedraaid worden. En dan niet over prachtig asfalt zoals wij gewend zijn, maar vooral in Slowakije over hobbelwegen met gaten in het wegdek. Er waren wel -met Europees geld- enkele stukken snelweg gereed, maar het grootste deel was “onder constructie” wat hier betekende dat het verkeer met stoplichten over één baan werd geleid. Eindeloos wachten dus. Ook de huisvesting in dorpen onderweg waar weinig mensen wonen deed vaak armoedig aan. Veel treurige flats uit de Sovjettijd nog.

Triest dieptepunt was de aanblik van dorpen waar Roma-zigeuners wonen. Menigeen kreeg hier een echte cultuurschok.

Maar los daarvan was er ook veel moois te zien. Om te beginnen: de Natuur!

Alle drie de campings lagen op een schitterende plek in de natuur met weidse uitzichten tot aan de horizon. Subliem gewoon. Dit keer geen campings vol luxe en comfort, maar sobere voorzieningen zonder poespas. Soms wat weinig voor zo’n grote groep, ook qua privacy, maar wel altijd schoon. En de hulpvaardigheid van de eigenaren deed echt weldadig aan. Op alle drie de campings werden we bij aankomst gul ontvangen met drankjes en eigengemaakte producten.

“Dus”, om met Cruiff te spreken: “Je moet er wat voor doen maar dan hep je ook wat !”

De eerste camping “Sokol” lag in het gehucht Vysný Medzev, 20 kilometer van de stad Košice, in een boomgaard vol fruit met uitzicht op de omringende heuvels. Met name de liefhebbers van pruimen kwamen hier helemaal aan hun trekken, want die groeiden hier in overvloed en waren vrij beschikbaar voor de gasten. Dat werd smullen dus.

Nu moet gezegd dat het woord smullen op deze reis veelvuldig ter sprake kwam, want eten en drinken “buiten de deur” bleek in Slowakije niet alleen goedkoop, het smaakte er ook voortreffelijk.

En dan hebben we het nog niet eens over de bbq- en goulashmaaltijd die de reisleiding ons voorschotelde.

De dames en de enkele geëmancipeerde heer kwamen op deze reis nauwelijks aan koken toe.

Camping Lazy, aan het eind van een kilometer lange steile steenslagweg, lag aan de rand van een enorm bosgebied waarin veel wild voorkwam. Het dichtstbijzijnde dorp lag 20 kilometer verderop. Rust en stilte heersten hier. Behalve aan het eind van de dag want dan werd er rond een kampvuur met picknick-tafels een "happy hour" georganiseerd door Bernadette en Arnold, de eigenaren.

Alles ruimschoots voorzien van wijn uit de coöperatie en eigen gestookte slivovitsj van de buurman. We zongen er prachtige liederen

over het mooie land tussen Regge en Dinkel en over hoe sjoen het in Limburg is.

Het vuur is de hele week blijven branden, dankzij Bennie ten Broeke, een van de nieuwe leden uit Haaksbergen, die bij de vrijwillige brandweer had gediend, en zich tot een echte pyromaan ontpopte. Hulde Bennie!

We maakten er samen met Bernadette een prachtige avondwandeling en struinden door de natuur op zoek naar vossen en herten, die zich regelmatig lieten zien. Prachtig.

Het moet gezegd, we hadden het weer ook mee. Vooral de eerste weken. Met meer dan 34 graden waren we blij dat er fruitbomen waren om onder weg te kruipen. Alleen Johan en Riet Maring hadden pech. Zij hadden geen eigen boom. Maar zij hadden dan wel weer een eigen zwembad naast de caravan en dat compenseerde natuurlijk.

Over pech gesproken. Het nodige malheur was er natuurlijk ook. Dat kan op zo'n reis natuurlijk niet uitblijven. Alleen waren het wel vaak dezelfde, die pech hadden. Zo gaf de auto van Johan en Riet er plotseling de brui aan. Hij wilde pas verder toen er een nieuwe koppeling in kwam. En als dank ging ie toen ook nog met de kont in de sloot liggen! Acht sterke kerels zetten hem weer op de wielen. Ach, waar is een mens zonder de TCC. Nergens toch!

Er was natuurlijk weer een mover, die het liet afweten. Een pruimenboom stond maar liefst twee keer in de weg en leverde evenzovele deuken op. Eerst bij de camper van Hermi en Karel en later bij de caravan waarvan de mover weigerde. En toen bij Hermi en Karel ook nog de boiler explodeerde wat tot een waterballet en een hoop narigheid leidde, was ook daar de maat wel vol. Tenslotte kreeg Henny Paalman last van zijn poten. Zeg maar de mover onder de camper. Die hydraulische steunen wilden niet meer omhoog. En dan sta je der mooi op. Enfin, het kwam uiteindelijk allemaal toch weer op de pootjes terecht.

Als u nu denkt dat we alleen maar in de natuur hebben gebrowsd dan hebt u het mis. We genoten ook van de nodige cultuur. Op de heenweg verbleven we twee nachten op de mooie camping Oase buiten Praag, die de bushalte voor de deur had. Ideaal, vooral ook omdat het openbaar vervoer in Tsjechië en Slowakije gratis is voor ouderen zoals wij. De Karelsbrug over de Moldau, de Burcht en het

Astronomisch Uurwerk kwamen allemaal voorbij. Twee weken later herhaalde zich dat in Budapest, toen we met zijn allen voor een krats een bus met gids konden huren, die ons alle mooie plekken van Buda en Pest heeft laten zien. We moesten er eerst een steile kilometer voor naar de weg wandelen en het zat wat krap met de knieën maar het was toch een prachtige dag. En dan was er nog een wijnproeverij in de plaatselijke coöperatie, het bezoek aan een echte Salas, een schapenboerderij annex kaas- en worstmakerij en een specialiteitenrestaurant. Dit alles opnieuw met een reisbus. Het leek soms wel een ANWB-reis.

Maar er was natuurlijk ook ruimte genoeg voor individuele uitstapjes. Fietsen was er voor de meesten niet bij omdat het overal veel te steil was en fietspaden ontbraken. Velen bezochten de jaarmarkt in Banska Bystrica met veel folklore en kunstnijverheid. Anderen gingen naar Košice, de stad, die zich het middelpunt van Europa noemt en een mooie kathedraal en een zingende fontein heeft. De wandeling door de Zadielska Tiesnava -de Slowaakse

Grand Canyon - zal velen ook nog lang heugen. evenals het bezoek aan de Dobsinska Ladova, de grootste ijsgrot van Slowakije.

En dan was er nog de jeu-de-boules competitie, bekwaam georganiseerd door Kai Gerards c.s. Er werd fanatiek strijd geleverd waarna de prijzen gezamenlijk en in vrede werden opgedronken. Ook de groepsspelletjes met opdrachten, die Wilma, Tonnie en Jose ons op de laatste camping voorschotelden, vielen zeer in de smaak. Voor herhaling vatbaar.

Tijdens het afscheidsdiner in Plötzky werd door Johan Maring het algemene gevoel verwoord dat het "Rondje Slowakije" een heel bijzondere vakantie had opgeleverd, vooral omdat het zo anders was dan anders.

Terechte hulde werd gebracht aan de Reisleiders Riet en Jan Koster met Roel Baltus en Herma Flonk als assistenten die op een heel losse manier alles in goede banen hebben geleid. Zeer bedankt allemaal.

Jaap en Willemien Kluitenberg.